

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas VI. Ab anno Christi 1250. ad 1260.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

magnam expeditionem molitur, anno ætatis 57. (dubium, an ex morbo, an veneno, vel à Manfredò Notho suffocatus, an Pænormi, an Florentiæ, vel in Apuliâ, dubitant Scriptores & variant) certo certius miser periit, & meritò dubitari potest, an Christianè, & in habitu Monachi Cisterciensis verè pœnitens interiêrit. Vir sane magnus fuisset, si impotentes animi motus suppressisset: quos Principes in magnâ fortunâ nati & educati rarò domare solent.

Mortuo Friderico impostor quidam personam ejus diu sustinuit, sed tandem captus pseudo-Fridericus flammis adductus regnum suum tragediam & fumum esse didicit.

§

DECAS VI.

✻ *Ab anno Christi 1250. ad 1260.* ✻

1251. INNOCENTIUS Papa Regem Romanorum Guilielmum confirmat, Conradum verò filium Friderici ac ejusdem fautores excommunicat, relictoque Lugduno redit in Italiam, nondum tamen Romam ingreditur ob quorundam pervicaciam.

In Galliam Duce quodam Hungariæ concitatur factio Pastorellorum, verius nebulonum & grassatorum, qui sub prætextu

sup.

Suppetias ferendi S. Ludovico in Palæstina militanti, sub circulatore ac mago quodam conglobati proditores erant, qui Sultano Babylonico promiserunt omnem se Gallix nobilitatem brevi in ejus manus ducturos. Sed, Duce eorum a Bituricensibus cæso, copiæ quamprimùm dissipatæ evanuerunt, & populo graves, & Clero metuendi esse desiêrunt.

Rudolphus Comes Habspurgicus in venatione obvium habens Sacerdotem ad infirmum sacrum viaticum deferentem, illum equo imponit, & pedes ipse equitem deducit ad domum usque infirmi, atque in Ecclesiam reducit. Cui Sacerdos Divino afflatus Spiritu prædicit Imperium, quod ei post annos viginti duos obtigit: adeoque pietate suâ, sibi, suisque diuturni Imperii fundamenta locavit.

HÆRESIS GUILIELMI DE SANCTO AMORE, ET DESIDERII LONGOBARDI.

*H*ostes jurati fuerunt Religiosorum Mendicantium, asserere impudenter ausi,

1. Monachos ex eleemosynis viventes salvari non posse, & indiscriminatim omnes teneri ad victum opere quodam manuali procurandum.

2. Paupertatem habitualem esse licitam, non

autem actualem, hoc est, licitam esse animi promptitudinem ad omnia pro Christo relinquenda, cum urget necessitas, hanc tamen necessitatem seclusam illicitam esse paupertatem, quã quis renunciat omnibus quæ possidet, ut Deo liberius se vivat.

3. Nefas per consequens esse, religionem aliquam ingredi, quæ vel possessiones saltem in commune non habeat, vel certè se ex opere meritorium non vivere profiteatur.

✱(1252.)✱ Conradus filius Friderici II. Imperatoris Neapolim post octo mensium obsidionem sibi deditam, contra datam fidem, diripit, & alibi contra Longobardos Ezelinus furit, ideo Innocentius Papa eundem anathemate ferit, & Carolum Andegavensem contra eum evocat, utroque regno Siciliae etiam in feudum dato.

Obiit hoc anno Ferdinandus Castellæ Rex felicissimus, magnus Astronomus, Philosophus & Historicus.

S. Petrus Ordinis Prædicatorum Martyrio afficitur ab hæreticis, qui se *Credentes* tunc temporis appellabant, suntque in ortu suppressi.

Rex Angliæ prætextu expeditionis sacrae promovendæ bona pauperum & Clericorum sibi adsciscit, ideo Minoritæ misericordia sibi munera laudabiliter remisere, recusantes

fantes eleemosynas ex rapinis compilatas
admittere.

✠(1253.)✠ Edicto S. Ludovici Regis
omnes Judæi è regno Galliaë proscribun-
tur, exceptis iis, qui artes mechanicas
profitebantur.

Parisiis à Roberto Sorbona (humili qui-
dem loco nato, sed divite, & qui Ludovi-
co charus erat) Collegium Sorbonicum,
magnæ famæ erigitur, quod Cardinalis
Richelius ex inopi postea illustre fecit;
Scripsit hic Robertus aliqua in Patrum Bi-
bliothecam intrusa, stylo tam abjecto & ru-
di, ut appareat plùs in bono viro pietatis
& nummorum, quàm ingenii & doctrinæ
fuisse.

Guilielmus de S. Amore Theologaster,
quispiam Parisiensis & hæreticus, de quo
suprà, dictis & scriptis exagitat Minoritas
& Dominicanos tanquam otiosos mendi-
cantes, sed egregiè ab iisdem confutatus,
ab Alexandro IV. postmodùm etiam dam-
natus.

Moritur S. Clara, quam ægrotantem
priùs Summus Pontifex invisit, & funeri
interfuit, atque eodem die inter Sanctos
eam referre voluit, nisi à Cardinali quo-
dam sapienter admonitus esset, hoc opus
non præposteræ, sed benè concoctæ ac

prudentis pietatis esse debere, quare idem
 jus successori Alexandro reservatum est.
 ✱(1254.)✱ Conradus Rex fratrem
 suum Henricum duodennem Siciliae Re-
 gem è medio tollit operâ cujusdam Ducis
 Saraceni, sed recepit mox eandem men-
 ram vicissim à Manfredò notho suo ven-
 no extinctus, & quidem sub excommuni-
 catione & impœnitens, cujus exequia
 dum Messanæ celebrarentur, templum
 flammatum est, & cadaver ejus igne con-
 sumptum, quo vivus propter atrociam cri-
 mina conflagrare meruit.

Innocentius adhæc Neapolim veniens
 à Manfredò magnificè honoratur, sed bre-
 vè post alienato & fatali hoste, ut qui per
 suos Saracenos Luceriæ degentes, Pontifi-
 cis exercitum delevit, ne patri & fratri
 eorum ipse interfector, impietate cessante
 videretur.

Hoc nuncio accepto Innocentius non
 multò post è vivis abiit, vir sanctimoniam &
 eruditione eximius, quidquid Friderici
 ni garriant; successit ei Rainaldus Episco-
 pus Ostiensis, dictus Alexander.

S. Ludovicus Rex ex Oriente in Galliam
 revertitur cum uxore & liberis, 14. navi-
 um classe, & redux ita vixit, ut ex Terra
 sancta sanctimoniam revexisse videretur;

à variis quoque Regibus, Angliæ, Navar-
ræ, aliisque visitatus, & ab æmulis etiam
honoratus.

Mauri à Jacobo Rege Arragoniæ ejici-
untur propter rebellionem. Abiêre tunc
armatorum 60. millia præter mulieres &
pueros, conversique in Africam ac variè
divisi, pernicioso onere Hispaniam leva-
verunt.

(1255.) Moritur Joannes Ducas,
cognomine Battazes, Græcorum Impera-
tor, vir fortis & prudens, sed libidinofus.
Cui successit ex Irene filius Theodorus La-
scaris Ducas, annorum 33. ejus nominis
Tertius.

Alexander IV. sacrum bellum indicit,
contra Manfredum, & Siciliæ regnum
concedit Eadmundo filio Henrici Regis
Angliæ, sed viciniore & majore Principe
opus tunc erat ad Manfredum retunden-
dum.

Civitates ad Rhenum positæ ob imbecil-
litatem Imperatoris, societatem iniêrunt,
quâ sibi quietem comparârunt, destructis
castellis, & grassatoribus exterminatis,
quos Principum ignavia fovere solet.

(1256.) Venetos inter & Genuen-
ses in Oriente grave diffidium oritur prop-
ter monasterium S. Sabæ in Ptolemaide si-
tum

tum, & Veneti quidem, dum ope Pisani-
rum pugnâ ad Tyrum initâ prævalent,
d. Num monasterium, imò & totam Pro-
maidem occupant, victis & in Tyrum re-
cedentibus Genuensibus, rem Christianam
& Palæstinam laceraverunt, ut hæc neutri-
us populi, sed Saracenorum facta sit.

Guilielmus Rex Romanorum, dum con-
tra Frisios & Hollandos pugnat, glacie
sub equo subsidente, jaculis & contis con-
foditur. Germaniæ autem Principes in
electione novi Regis Romanorum dissi-
dent, aliis Richardum Regis Angliæ fra-
trem, aliis Alphonsum Castellæ Regem
volentibus, Pontifice autem impediente,
quò minùs Conradus filius Conradi, dictus
aliter Conradinus, eligeretur.

De sorore Guilielmi Regis, dictâ Ma-
thilde seu Margaritha (non illa Hollandica,
sed Heñebergensi Comitissâ) memorant Hi-
storici, quòd uno partu 365. pueros edide-
rit, divinitus punita, propter injuriam pau-
perculæ sceminæ illatam, & ab eâ diris de-
votam. Ferunt omnes fætus vivos sacris
aquis ablutos, & Joannis nomine nuncupa-
tos esse. Hæc narrantibus Historicis seu
fidem, seu risum dederis, non offendes.

Ezelinus tyrannus tam acerbè furit in
Marchia Tarvisana, ut ob crudelitatem

non-

nonnulli ex dæmone genitum putaverint
strage suorum (quorum unâ vice duode-
cim Patarinorum millia amisit) non tam
repressus, quam efferatior factus, quo te-
trior carnifex Longobardis castigandis
immitteri non potuit.

✽(1257.)✽ Richardus & Alphonfus
de regno Romanorum disceptant, sed
Richardus Aquisgrani coronatur, & Al-
phonfus manet in Hispania solo nomine
retento Mauris invigilans, ne pluribus
inhians amitteret possessa.

Tartari occupant regionem Assasino-
rum.

✽(1258.)✽ Haolanus frater Mango-
nis magni Chami Tartarorum occupatâ
Perside Baldachum & in eo Calypham suc-
cessorem Mahometis capit, cum multo au-
ro & gemmis; quæ Calyphæ pro fercu-
lis apponi iussit, & sic fame mori compulit,
diruit deinde omnes Mesquitas Saraceno-
rum, Christianorum sumptibus & labore
ædificatas basilicas, majorem inde spem
futuri quam fructum præsentis boni Chri-
stianis capeissentibus. Interea dum Tar-
tari regnum suum dilatant, Veneti Genuen-
ses, & Pisani de confinibus præliantur.

✽(1259.)✽ Theodorus Lascaris Du-
cas Græcorum Imperator moritur, & suc-
cesso-

cessorem relinquit filium Joannem sexennem, cujus tutorem Michaël Palæologus agit, & Imperium ambit.

Ezelinus dum Mediolanum proditorum capere intendit, à foederatis interclusus vulneratus & captus ac Sancinam deductus ex vulnere impœnitens obit, cui pro merita supplicia Deus æterna esse voluit, cum temporalia nimis brevia fuerint. Frater ejus Albericus (prole enim carebat homo sceleratus) cum omnibus thesauris in munitissimum Castrum S. Zenonis confugit, ubi anno sequenti coactus se dedere, crudeliter necatus pœnas suo ac fratris nomine persolvit.

✽(1260.)✽ Michaël Palæologus Nicææ Imperatorem se coronari curat, pupillo suo Joanne in Magnesium sub custodia relegato, quod cum Arsenius Patriarcha impedire & tolerare non posset, suffragano sibi Nicephoro II. monasterio suo se includit.

Tartari Saracenis eripiunt Alapiam, Damasum, aliasque civitates, & pars illorum irrumpit in Poloniam, eamque depopulatur magnâ hominum strage editâ, Boleslaus autem cum uxore in Hungariam fugiente.

Florentini victi in verba Manfredi tyranni jurare compelluntur, & Florentia à Gibellinis occupatur & tota fere diruitur.

In Italia Eremita quidam Reinerius nomine auctor est publicæ flagellationis, quæ ex pietate in se quisque sæviebat : accedente autem deinde superstitione transiit hæc castigatio in turpem sectam.

HÆRESIS RAIMUNDI LULLI.

H Istrio hic cœpit libellos suos hoc anno spargere, dictitans Jesum Christum sibi in Crucifixi forma apparuisse, seque ex ejus ore doctrinam suam accepisse ;

1. *Afferebat Deum habere plures essentias.*

2. *Deum Patrem fuisse antequam esset filius, & hunc illo juniorem esse.*

3. *Divinam essentiam cum otiosa non sit, essentialiter, & naturam (hæc sunt verba illius) naturificare, bonitatem bonificare &c.*

4. *Spiritum Sanctum esse conceptum de Patre & Filio, qui modus loquendi erroneus est, à Patre enim & filio non per conceptionem aut generationem, sed per dilectionem spiritualem & æternam producit Spiritus Sanctus.*

5. *Crimen esse dicebat & injustitiam hæreticum aliquem ulcisci :*

DECAS VII.

✻ *Ab anno 1260. ad annum 1270.* ✻

1261. **A** Nno 2. Michaëlis Palæologi Constantinopolis annis jam 56.

à